ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Κατὰ τὸν Πανευρωπαϊκὸ πόλεμο, στὸ Ρωσσικὸ μέτωπο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀτυχῆ γιὰ τοὺς Γερμανοὺς μάχη, κάποιος Γερμανὸς πρίγκηψ ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει τὸ σῶμα του, πῆρε τοὺς λίγους στρατιῶτες ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει καὶ ξεκίνησε μαζύ τους γιὰ νὰ συναντήση τὰ ἄλλα Γερμανικὰ στρατεύματα.

Ἦταν χειμῶνας κι' ἔκανε φοβερὸ κρύο. Ὅλη ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ χιόνι. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως οἱ ὑποχωροῦντες Γερμανοὶ ἐστεροῦντο ἐντελῶς τροφίμων καὶ πεθαίνανε στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι.

Κατὰ τὸ βράδυ, οἱ ταλαιπωρημένοι στρατιῶτες ἔφτασαν μαζὺ μὲ τὸν ἀρχηγό τους σὲ μιὰ μισογκρεμισμένη καλύβα, ἡ ὁποία ὡστόσο θὰ μποροῦσε, ὁπωσδήποτε νὰ τοὺς προφυλάξη ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τὸν τρομερὸ ἀγέρα.

Μόλις λοιπὸν μπῆκαν μέσα ἔπεσαν ὅλοι κάτω ἐξαντλημένοι καὶ σχεδὸν λιπόθυμοι γιατί εἶχαν ἀρκετὲς ἡμέρες νὰ φᾶνε.

Παρ' ὅλ' αὐτά, οἱ φιλότιμοι στρατιῶτες δὲν μποροῦσαν νὰ κλείσουν μάτι βλέποντας τὸν πρίγκηπά τους, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγαλώσει στὴ χλιδὴ καὶ δὲν ἦταν συνηθισμένος σὲ σκληραγωγίες, νὰ κοίτεται σὲ μιὰν ἄκρη χωρὶς σκέπασμα, πεινασμένος καὶ κατάκοπος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὑποχωρήσεως εἶχαν ἐκτιμήσει ἀρκετὰ τὴν καρτερικότητά του καὶ τὴν ἀνδρεία του καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσαν ὑπερβολικά.

Στὸ τέλος, ὅταν εἶδαν ὅτι ἀποκοιμήθηκε, σηκώθηκαν ἥσυχα-ἥσυχα καὶ τὸν ἐσκέπασαν καθένας μὲ τὸ μανδύα του, χωρὶς αὐτὸς νὰ τοὺς ἀντιληφθῆ.

Ὅταν ξημέρωσε καὶ ξύπνησε ὁ πρίγκηψ, στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς βρισκότανε μέσα στὰ ἀνάκτορά του, τόσο ζεστὸ ἔννοιωθε τὸ περιβάλον.

Ὅταν ὅμως ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε ὅτι γύρω του ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη μὲ χιόνι καὶ ὁ ἄνεμος σφύριζε μανιωμένα, μπαίνοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς χαραμάδες στὴν καλύβα καὶ θυμήθηκε τὴν τραγικὴ θέσι του. Παραξενεμμένος ὡστόσο γιατί δὲν ἄκουγε τοὺς στρατιῶτες του, σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά τους γιὰ νὰ ἰδῆ τί κάνουν.

— Περίεργο πρᾶμμα! εἶπε. Κοιμοῦνται ἀκόμα;...

Τοὺς ἐφώναξε κατόπιν, μὰ αὐτοὶ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκαν. Τοὺς ἐσκούντησε, μὰ δὲν ἐσάλεψαν..

Ὅλοι ἦσαν ξαπλωμένοι κάτω χωρὶς τὶς μανδύες των. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Γύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος ὅπου κοιμόταν ὁ ἴδιος καὶ κατάλαβε πειὰ τί εἶχε συμβεῖ...

Οἱ δυστυχισμένοι στρατιῶτες, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξουν, ὅπως εἴδαμε, ἀπὸ τὸ κρύο τὸν εἶχαν σκεπάσει μὲ τὶς μανδύες των κι' αὐτοὶ εἶχαν πεθάνει ὅλοι ἀπὸ τὴν τρομερὴ παγωνιά!...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ

Ὁ κ. Γρηγ. Ξενόπουλος
(Σκίτσο τοῦ κ. Τάσσου)

ἐπισκεφθοῦν, ἀλλὰ βρῆκαν τὴν πόρτα κλειστή...

Μετὰ ὀχτὼ μέρες σκορπίστηκε στὸ χωριὸ εἴδησις θλιβερή, ποὺ καταλύτησε τοὺς πάντας. Ἡ ὡραία Ναζλῆ εἶχε πεθάνει, καὶ ὁ ἄντρας της τὴν ἔθαψε τὴν ἴδια μέρα. Ὁ ἴδιος μάλιστα εἶχε σκάψει τὸν τάφο της, κάτω ἀπὸ τὶς χουρμαδιές, ποὺ ἡ πεθαμένη τὶς εἶχε πολὺ ἀγαπήσει... Τὴν ἔβαλε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια στὸ λάκκο, καὶ κλαίγοντας ἔρριξε τὸ χῶμα ἐπάνω στὸ λείψανό της...

Ἐπάνω στὸν τάφο τῆς γυναίκας του ὁ Νικόλαος Πιέρης οὔτε πλάκα ἔβαλε οὔτε Σταυρό, ἀλλὰ μόνο λουλούδια ἐφύτεψε. Καὶ κάθε πρωΐ καὶ κάθε βράδυ ἐπήγαινε καὶ τὰ πότιζε μὲ τὰ δάκρυά του...

Ἀλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ Κερκυραϊκοῦ χωριοῦ ἐπρόσεξαν ἰδιαιτέρως μιὰ λεπτομέρεια: Ὅτι δηλαδὴ τὴν ἴδια μέρα τοῦ θανάτου τῆς Ναζλῆς, ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος Μεχμέτ, εἶχε γίνει ἄφαντος.... Ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ τοῦ ἀράτη του ἐτάραξε τὸν Πιέρη. Κι' ἀμέσως, τὴν ἄλλη μέρα, κατέβηκε στὴν πόλι, ἔψαξε παντοῦ, δὲν τὸν εὕρῃκε, εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομία, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψη τί ἀπέγινε ὁ Μεχμὲτ-ἀράπης.

Ὁ Πιέρης ἐγύρισε στὴν ἔπαυλί του ταραγμένος. Μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι ἡ λύτη του γιὰ τὸ θάνατο τῆς πολυαγαπημένης του Ναζλῆς ἦταν ἴση μὲ τὴν ταραχή του γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Μεχμὲτ ποὺ εἶχε κάθε λόγο νὰ τὰν θεωρῆ πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο.

Τί εἶχε γίνει ὁ Μεχμέτ; Τί μυστήριο σκέπαζε τὸν Πιέρη καὶ τὴν ὡραία Ναζλῆ; Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ ἐξηγήσουμε στὸ προσεχὲς φύλλο, τελειώνοντας τὴν περίεργη αὐτὴ ἱστορία καὶ διηγούμενοι συγχρόνως τὴν τραγωδία τοῦ Πιέρη ποὺ κατετάραξε καὶ κατασυγκίνησε τοὺς Κερκυραίους τὴν ἐποχὴ αὐτή.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΚΟΡΗ.— Κι' ὁ Δάφνις ποῦηταν βοσκὸς στὰ χρόνια τὰ παλιὰ ξεγέλασε πεντάμορφο κορίτσι βασιλιᾶ!

ΔΑΦΝΙΣ.— Γιατί δὲν λὲς ἕνα φιλὶ πὼς ἦταν ἡ αἰτία;

ΚΟΡΗ.— Ἕνα φιλί, καὶ τί θὰ πῆ; Δὲν εἶνε κι' ἁμαρτία.

ΔΑΦΝΙΣ.— Ἂν δὲν τὸ ξέρῃς τὸ φιλί, νὰ σοῦ τὸ μάθω στάσου.

ΚΟΡΗ.— Σῦρε, βοσκέ... Τὸ σφούγγισα! Δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

ΔΑΦΝΙΣ.— Σφούγγισε σὺ τὰ χείλη σου κι' ἐγὼ νὰ τὰ φιλῶ.

ΚΟΡΗ.— Εἶσαι καλὸς γιὰ νὰ φιλᾶς τὰ γίδια σου, θαρρῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.— Μὴν τὰ παινᾶς τὰ κάλλη σου, καὶ γρηγορα περνοῦνε.

ΚΟΡΗ.— Καὶ τὰ σταφύλια τὰ χρυσὰ πολὺ σὰν γινοθοῦνε γλυκὲς σταφίδες γίνονται. Κι' ἂν τάχατες γεράσῃ τὸ ρόδο, ἀπὸ τὰ φύλλα του τὴ μυρωδιὰ θὰ χάσῃ;

ΔΑΦΝΙΣ.— Πᾶμε ἀποκάτω ἀπ' τὶς ἐλῆές, δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ.

ΚΟΡΗ.— Καὶ πρὶν μὲ γέλασες μ' αὐτὰ τὰ λόγια σου τὰ δυό.

ΔΑΦΝΙΣ.— Πᾶμε ἀποκάτω ἀπ' τὶς ἰτιές, ν' ἀκούσῃ τὴ φλογέρα.

ΚΟΡΗ.— Σῦρε, βοσκέ, μονάχος σου νὰ τραγουδήσῃς πέρα.

ΔΑΦΝΙΣ.— Φοβᾶσαι ἀπὸ τὸν Ἔρωτα:

ΚΟΡΗ.— Ἐσένα μὴ σὲ μέλει, καὶ μὲ φυλάγει ἡ Ἄρτεμις ἀπ' τὰ χρυσὰ του βέλη!

ΔΑΦΝΙΣ.— Ὅ,τι κι' ἂν κάνῃς, δὲν μπορεῖς, θὰ τσακωθῆς μιὰ μέρα, σὰν ὅλες μὲ τὴ χάρι σου καὶ τὸ δικό σου ἀγέρα!

ΚΟΡΗ.— Ἂν ἤθελα, μὲ ζήτησαν τρανοὶ μὲς ἀπ' τὴ χώρα.

ΔΑΦΝΙΣ.— Μὲ τοὺς τρανοὺς κι' ἐμένανε λογάριασέ με τώρα!...

ΚΟΡΗ.— Μ' ἐμὲ μὴ χάνῃς τὸν καιρό, βοσκόπουλο καϋμένο, γιατ' εἶμαι ἐλεύθερο πουλὶ καὶ στὸ ζυγὸ δὲν μπαίνω!

ΔΑΦΝΙΣ.— Τί μέρες θὰ περάσουμε τὰ δυό μας ζηλεμμένες!

ΚΟΡΗ.— Ἔχω ἀκουστά, τοὺς ἄντρες των φοβοῦνται ἡ παντρεμμένες.

ΔΑΦΝΙΣ.— Οἱ ἄντρες τὶς γυναῖκες των, θέλεις νὰ πῆς, φοβοῦνται.

ΚΟΡΗ.— Μὰ πόνους ἔχει ἡ παντρειὰ καὶ δὲν πολυθαστιοῦνται, καὶ χάνεται τῶν κοριτσιῶν σὰν παντρευτοῦν ἡ χάρι!

ΔΑΦΝΙΣ.— Νὰ μεγαλώσῃ θὰ τὴ δῆς στὸ κάθε σου βλαστάρι!

ΚΟΡΗ.— Κι' ἂν γίνω ταῖρι σου, σὰν τί ρεγάλο θὰ μοῦ κάνῃς;

ΔΑΦΝΙΣ.— Τὸ σκύλο, τὴ φλογέρα μου καὶ τὸ μαντρὶ τῆς στάνης.

ΚΟΡΗ.— Ὀρκίσου μου πὼς ὕστερα δὲν θὰ μὲ παρατήσῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.— Στὸ φῶς μου τ' ὀρκίζομαι, κι' ἂν σὺ μοῦ τὸ ζητήσῃς.

ΚΟΡΗ.— Ἔχεις, βοσκέ, γίδια πολλὰ καὶ σπιτικὸ σιαγμένο;

ΔΑΦΝΙΣ.— Ἔχω γιὰ σένα σπιτικό, κοπάδι ἔχω θρεμμένο.

ΚΟΡΗ.— Μὰ σὰν τὸ μάθῃ ὁ γέρος μου πατέρας, τί θὰ γίνω;

ΔΑΦΝΙΣ.— Φτάνει ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομα μονάχα ποὺ σοῦ δίνω!

ΚΟΡΗ.— Δεῖξε μου ποῦναι τὸ μαντρὶ τὶς στάνες νὰ ξανοίξω.

ΔΑΦΝΙΣ.— Βόσκετε, γίδια, στὴν καλὴ κυρά σας γιὰ νὰ δείξω. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ στρατὶ ποὺ χάνεται ὁλοίσια ἐκεῖ στὰ βεργολυγερά, στὰ μαῦρα κυπαρίσσια;...

ΚΟΡΗ.— Τί κάνεις μὲς στὸν κόρφο μου; Θὲ νὰ φωνάξω τώρα!

ΔΑΦΝΙΣ.— Ἄσε νὰ δῆς πῶς γίνονται τὰ μῆλα ὥρα τὴν ὥρα.

ΚΟΡΗ.— Πάρε τὸ χέρι σου, βοσκέ, καὶ νοιώθω μιὰ λαχτάρα.

ΔΑΦΝΙΣ.— Εἶσαι μικρούλικο πολὺ καὶ τρέμεις, κατεργάρα.

ΚΟΡΗ.— Πᾶμε ἀπ' τὸ φράχτη... Πᾶμε κεῖ κοντὰ στὰ πρόβατά σου.

ΔΑΦΝΙΣ.— Σοῦ στρώνω μαλακιὰ προβιὰ γιὰ τὰ φορέματά σου.

ΚΟΡΗ.— Ἀπ' τὸ χρυσὸ ζωνάρι μου τράβα τὸ χέρι ὡστόσο.

ΔΑΦΝΙΣ.— Στὴν Ἀφροδίτη τάνια μου πρώτη φορὰ θὰ δώσω.

ΚΟΡΗ.— Στάσου, γιατί μοῦ φάνηκε πατημασιὰ ἐκεῖ πέρα.

ΔΑΦΝΙΣ.— Λαλοῦνε τὴν ἀγάπη μας ἡ λεῖκες στὸν ἀγέρα!

ΚΟΡΗ.— Πώ, πώ, στ' ἀγκάθια θὰ γενοῦν τὰ ροῦχα μου κουρέλι!

ΔΑΦΝΙΣ.— Ἐγὼ καλύτερα ἀπ' αὐτὰ σοῦ κάνω, μὴ σὲ μέλει.

ΚΟΡΗ.— Ἔτσι τὸ λέγεις, κι' ὕστερα, τὸ ξέρω, θὰ μ' ἀφήσῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.— Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς, ζήτησε καὶ θὰ τ' ἀποχτήσῃς. Ὅλες γιὰ σένα τὶς κρατῶ τὶς γίδες τὶς θρεμμένες.

ΚΟΡΗ.— Ὦ Ἄρτεμις, τὰ δάσῃ σου δὲν εἶνε γιὰ παρθένες!

Μεταφρ. ΑΛΕΚΟΥ ΦΩΤΙΑΔΗ.